

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Miejscowość dnia 13 listopada 2014r

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Hanna Ratajczak

Ławnicy:

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Katarzyna Słup-Ostrawska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2014r w Poznaniu

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko (...) Zakład (...) w P.

- o zapłatę

1. **Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 166.188zł (stosześćdziesiątysześcystoosiemdziesiątosiemzł) z odsetkami ustawowymi od dnia 3 lutego 2014r do dnia zapłaty**

2. **Kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu nakazuje pobrać od niego na rzecz Skarbu Państwa(Sąd Okręgowy w Poznaniu) kwotę 8309zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i ponadto zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3617zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych**

SSO Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

D. S. pozwem wniesionym dnia 3 lutego 2014 r. domagała się zapłaty 166.188 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 12 stycznia 2004 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym zginęli członkowie rodziny powódki, w tym oboje jej rodzice. Powódka, wówczas małoletnia, zwróciła się do pozwanego w dniu 30 lipca 2004 r. o wypłatę zadośćuczynienia i odszkodowania. Pozwany wypłacił jej odszkodowanie jednak nie w takiej wysokości, jakiej żądała powódka. D. S. wystąpiła przeciwko pozwanemu do Sądu Okręgowego w Poznaniu o wypłatę zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną w związku z tragiczną śmiercią rodziców oraz odszkodowania za pogorszoną sytuację życiową, domagając się także zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 9.12.2009 r. Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powódki odszkodowanie w wysokości 60.000 zł tytułem pogorszonej sytuacji życiowej oraz 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9.12.2009 r. Od wyroku tego strony wywiodły apelacje. Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że dodatkowo zasądził 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami od kwoty 40.000 zł od dnia 9.12.2009 r. a od kwoty 60.000 zł od dnia 3.03.2010 r. do dnia zapłaty.

Powódka podała, że niniejszym pozwem dochodzi zapłaty odsetek ustawowych, które nie były objęte postępowaniem w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu o sygnaturze(...), za okres od kiedy jej roszczenie stało się wymagalne tj. od dnia 31 sierpnia 2004 r. do dnia 8 grudnia 2009 r.

D. S. wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych w całości. Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2014 r. tutejszy Sąd Okręgowy zwolnił D. S. od kosztów sądowych w części tj. w zakresie opłaty od pozwu i oddalił jej wniosek w pozostałym zakresie.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział w P. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W odpowiedzi na pozew wskazano, że co do zasady roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia w wysokości 200.000 zł stało się wymagalne po wezwaniu dłużnika do zapłaty tj. od 4.07.2008 r. Pozwany argumentował jednak, że roszczenia uwzględnione w postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowy w Poznaniu w sprawie (...)miały swoisty charakter – ich wysokość zależała od ustaleń poczynionych przez Sąd i uznania Sądu. Ze względu na to należy uznać, że nie znajduje zastosowania ogólna reguła stanowiąca, że roszczenie staje się wymagalne po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody. Za trafnością tego stanowiska przemawia fakt, że sądy określając wysokość odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej i zadośćuczynienie brały pod uwagę sytuację majątkową społeczeństwa istniejącą w czasie orzekania, uwzględniając wysokość wzrostu cen i wynagrodzeń.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 stycznia 2004 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym zginęli członkowie rodziny D. S., w tym oboje jej rodzice J. i G. S.. Sprawcą wypadku był K. L., którego wina stwierdzona została prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie o sygnat. (...)Sprawca wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej przez (...) S.A. z siedzibą w W.. Powódka była wtedy małoletnia, miała 15 lat. Jej opiekunami prawnymi ustanowieni zostali przez Sąd Rejonowy w Wągrowcu krewni, A. i K. S..

Dowód: zaświadczenie z dnia 10.02.2004 r. (k. 9 akt szkody nr (...)), wyrok Sądu Rejonowego (...)z dnia 22.06.2004 r. (k. 27 akt szkody nr (...))

Pismem z dnia 28 lipca 2004 r. D. S. działając przez opiekuna prawnego A. S. zażądała od pozwanego – ubezpieczyciela sprawcy wypadku - wypłaty jednorazowego odszkodowania w wysokości 500.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za znaczący uszczerbek na zdrowiu, znaczne pogorszenie stanu życia poszkodowanej, bólu i cierpienia, jakiego doznała po stracie obojga rodziców, a także renty alimentacyjnej w wysokości 2.000 zł, renty z tytułu utraconych osobistych starań matki w wysokości 1.000 zł miesięcznie oraz zwrotu kosztów nagrobka rodziców w kwocie 5.000 zł. Pismo doręczone zostało pozwanemu w dniu 30 lipca 2004 r. W następstwie wezwania powódce wypłacono tytułem pogorszenia sytuacji życiowej po śmierci rodziców łącznie 90.000 zł.

Dowód: zgłoszenie roszczenia (k. 71 akt szkody nr (...)), pismo pozwanego z dnia 25.08.2008 r. (k. 91-92 akt szkody nr (...))

Pismem z dnia 4 lipca 2008 r. doręczonym pozwanemu w dniu 9 lipca 2008 r. powódka działając za pośrednictwem M. H. wezwała pozwanego do wypłaty kwoty 500.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód: pismo z dnia 4.07.2008 r. (akta szkody nr (...))

Pozwany nie spełnił żądania powódki o wypłatę 500.000 zł. Z uwagi na to D. S. wystąpiła w dniu 9 grudnia 2009 r. do Sądu Okręgowego w Poznaniu o zapłatę 1.200.000 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Do pozwu dołączone zostało pismo powódki z 4 lipca 2008 r., którym wezwała pozwanego do zapłaty 200.000 zł. Do pisma nie dołączono dowodu nadania, ani doręczenia go pozwanemu. Odpis pozwu z załącznikami doręczony został pozwanemu 2 marca 2010 r. W toku postępowania powódka sprecyzowała, że domaga się odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej w wysokości 868.600 zł i zadośćuczynienia w wysokości 336.400 zł. W dniu 29 stycznia

2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał wyrok, w którym w p. 1 zasądził od pozwanego na rzecz powódki 60.000 zł tytułem odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 grudnia 2009 r., w p. 2 zasądził od pozwanego na rzecz powódki 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od 9 grudnia 2009 r., a w p. 3 oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Od wyroku tego apelacje wywiodły obie strony. Wyrokiem z 18 czerwca 2013 r. wydanym w sprawie o sygnat.(...) Sąd Apelacyjny w Poznaniu zmienił zaskarżony wyrok w p. 3 w ten sposób, że zasądził dodatkowo od pozwanego na rzecz powódki 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 40.000 zł od 9.12.2009 r. a od kwoty 60.000 zł od dnia 3.03.2010 r. do dnia zapłaty

Dowód: pozew z dnia 4.09.2009 r. (k. 1-4 akt sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnat. (...)), wezwanie do zapłaty z 4.07.2008 r. (k. 33 akt sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnat. (...)), dowód doręczenia odpisu pozwu z załącznikami (k. 88 akt sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnat. (...)), pismo z dnia 2.07.2010 r. (k. 108-110 akt sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnat. (...)), wyrok z dnia 29.01.2013 r. z uzasadnieniem (k. 222 i 226-235 akt sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnat. (...)), wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18.06.2013 r. (k. 336 akt sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnat. (...))

W dniu 3 lutego 2014 r. D. S. wystąpiła do Sądu Okręgowego w Poznaniu o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 166.188 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 260.000 zł, zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu wydanym w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie (...), zmienionego następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 czerwca 2013 r. wydanego w sprawie(...), za okres od dnia 31 sierpnia 2004 r. do 8 grudnia 2009 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane w treści uzasadnienia dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnat. (...)i aktach szkody prowadzonych przez pozwanego o nr (...). W myśl art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle brzmienia art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Strony nie kwestionowały prawdziwości zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł także na treści kopii dokumentów, które co prawda dokumentami nie są, jednak odzwierciedlają treść dokumentów, dlatego posiadają znaczną moc dowodową.

Stan faktyczny sprawy okazał się w znacznej mierze bezsporny. Pozwany nie kwestionował tego, że w dniu 12 stycznia 2004 r. doszło do wypadku komunikacyjnego w którym zginęli członkowie najbliższej rodziny powódki, ani okoliczności zdarzenia. Bezspornym był także przebieg postępowania sądowego w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Poznaniu o sygnat. (...). Przedmiotem ustaleń Sądu był natomiast przede wszystkim przebieg postępowania likwidacyjnego, w którym powódka zgłosiła roszczenie odszkodowawcze obejmujące także zadośćuczynienie. Służyło to ustaleniu, kiedy roszczenie powódki o wypłatę świadczenia dochodzonego w sprawie (...)stało się wymagalne. Sąd oparł się w tym zakresie na dokumentach zgromadzonych w aktach szkodowych prowadzonych przez pozwanego, gdyż stanowią one najbardziej wiarygodny i rzeczywisty obraz przebiegu postępowania likwidacyjnego. Jest to również dowód najbardziej obiektywny gdyż akta prowadzone były przez pozwanego na bieżąco, zawierają informacje dotyczące daty wpływu pism powódki. Z akt tych wynika, że D. S. wniosła o wypłatę świadczenia obejmującego odszkodowanie za pogorszenie sytuacji życiowej i zadośćuczynienie już pismem z dnia 28 lipca 2004 r., doręczonym pozwanemu 30 lipca 2004 r. Pismo to nie zostało złożone do akt sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygnat. (...). W tamtejszym postępowaniu powódka załączyła do pozwu wezwanie do zapłaty z 4 lipca 2008 r. na kwotę 200.000 zł, które nie zostało zresztą opatrzone dowodem nadania ani odbioru przez adresata. W oparciu o to pismo Sądy Okręgowy i Apelacyjny czyniły ustalenia faktyczne w sprawie w zakresie wymagalności roszczenia powódki. Tym niemniej Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie ustalenia swe oparł na treści dokumentów zgromadzonych w aktach szkodowych i dlatego jego ustalenia faktyczne na okoliczność wymagalności roszczenia o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia Sąd odmienne od tych poczynionych przez Sąd w sprawie (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

Powódka domagała się zapłaty odsetek ustawowych od roszczenia odszkodowawczego obejmującego odszkodowanie za pogorszoną sytuację życiową i zadośćuczynienie, w związku ze śmiercią rodziców w wypadku komunikacyjnym w dniu 12 stycznia 2004 r. Świadczenie to zostało zasądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 stycznia 2013 r. wydanym w sprawie (...) zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 czerwca 2013 r. Na rzecz powódki zasądzono łącznie świadczenie w wysokości 260.000 zł z odsetkami ustawowymi co do kwoty 200.000 zł od dnia 9 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 60.000 zł od dnia 3 marca 2010 r. do dnia zapłaty. Powódka argumentowała, że jej roszczenie stało się wymagalne z upływem 30 dni od chwili zgłoszenia szkody i wezwania pozwanego do zapłaty kwoty 500.000 zł, co nastąpiło 30 lipca 2004 r. i od tego dnia przysługują jej odsetki ustawowe od kwoty przyznanej tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. Podniosła, że w postępowaniu sądowym toczącym się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w sprawie (...) domagała się zapłaty jedynie części odsetek, od dnia 9 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty, a więc nadal przysługuje jej roszczenie o zapłatę odsetek za okres od momentu wymagalności do dnia wniesienia pozwu. Pozwany zakwestionował roszczenie powódki argumentując, że ze względu na specyfikę roszczenia o odszkodowanie za pogorszenie sytuacji życiowej i zadośćuczynienie za krzywdę wywołaną śmiercią rodziców roszczenie to staje się wymagalne z chwilą określenia jego wysokości przez Sąd.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska pozwanej.

Roszczenie powódki oparte zostało na treści art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Z brzmienia art. 481 § 1 k.c. wynika, że początkowy termin płatności odsetek określony został na moment opóźnienia się dłużnika w spełnieniu świadczenia. Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Dłużnik opóźnia się więc ze spełnieniem świadczenia jeśli nie spełnia go w wyznaczonym ustawą, właściwością lub wezwaniem terminie. Roszczenie powódki względem pozwanego obejmowało zapłatę odszkodowania z tytułu wypadku komunikacyjnego. Termin spełnienia świadczenia określony został przepisem art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 Nr 124 poz. 1152). Przepis ten stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. D. S. zgłosiła pozwanemu szkodę 31 lipca 2004 r. W piśmie tym wyraźnie wskazano, kto domaga się spełnienia świadczenia, w związku z jakim zdarzeniem, z jakiego tytułu i w jakiej wysokości. Treść pisma nie pozostawia w tej kwestii wątpliwości. Termin spełnienia świadczenia upłynął 30 sierpnia 2004 r., a zatem stało się ono wymagalne z dniem 31 sierpnia 2004 r. Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji pozwanego, że z uwagi na swą specyfikę roszczenie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę i odszkodowanie z tytułu pogorszonej sytuacji życiowej staje się wymagalne z chwilą ustalenia jego wysokości przez Sąd. Ubezpieczyciel ma przecież możliwość przeprowadzenia postępowania zmierzającego do ustalenia rozmiaru szkody i krzywdy we własnym zakresie. Właśnie celem umożliwienia ubezpieczycielowi dokonania takiej oceny ustawodawca określił mu 30 dniowy termin na spełnienie świadczenia, co stanowi odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 455 k.c., że świadczenie powinno być spełnione przez dłużnika niezwłocznie po wezwaniu do wykonania. Termin do wypłaty odszkodowania może ulec przedłużeniu (art. 14 ust. 2 powołanej ustawy) w wypadkach przewidzianych ustawą. Na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut, że za określeniem terminu wymagalności świadczenia odszkodowawczego na chwilę ustalenia wysokości świadczenia przez sąd przemawia fakt, że wysokość ta ustalana jest według wzrostu cen i wynagrodzeń z chwili orzekania. Odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia (art. 481 § 1 k.c.) nie mają funkcji waloryzacyjnej, a odszkodowawczą (tak W. Popiołek, Kodeks cywilny. Komentarz. Pod red. K. Pietrzykowskiego, Tom

2, Wyd. 6, Warszawa 2011 oraz K. Zagrobelny, Kodeks cywilny. Komentarz. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Wyd. 6, Warszawa 2014). W ocenie Sądu nie było więc wątpliwości, że roszczenie powódki o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia stało się wymagalne z dniem 31 sierpnia 2004 r. Z uwagi na to, że w wezwaniu powódka domagała się zapłaty 500.000 zł wymagalne stało się wówczas całe roszczenie, dochodzone przez nią w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w sprawie (...) tj. kwota 260.000 zł. Skoro roszczenie stało się wymagalne, a pozwany opóźniał się ze spełnieniem świadczenia, powódka mogła domagać się w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. odsetek ustawowych od świadczenia odszkodowawczego.

Bezspornym było przy tym, że pozwany dotąd nie uiszczył odsetek od zasądzzonego na rzecz powódki świadczenia za okres od 31 sierpnia 2004 r. do 8 grudnia 2009 r. Żądanie zapłaty odsetek za ten okres nie było objęte żądaniem pozwu w sprawie (...). W ocenie Sądu Okręgowego nie było też przeszkód ku temu, by powódka dochodziła zapłaty roszczenia o odsetki w dwóch odrębnych postępowaniach. Roszczenie o zapłatę odsetek ma charakter uboczny, a ich powstanie zależne jest od istnienia i wymagalności roszczenia głównego. Z chwilą powstania jednak zyskuje ono charakter samoistny. Wierzycielowi przysługuje prawo rozporządzania roszczeniem, między innymi prawo dochodzenia zapłaty odsetek bez jednoczesnego żądania roszczenia głównego. Roszczenie o zapłatę odsetek nie wygasa mimo umorzenia roszczenia głównego. Stanowisko takie jest szeroko aprobowane przez przedstawicieli doktryny oraz orzecznictwo. Wyrażone zostało między innymi przez W. Popiołka, Kodeks cywilny. Komentarz. Pod red. K. Pietrzykowskiego, Tom 2, Wyd. 6, Warszawa 2011 oraz K. Zagrobelny, Kodeks cywilny. Komentarz. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Wyd. 6, Warszawa 2014. Pogląd ten Sąd Okręgowy przyjął za własny, nie znajdując przeszkód dla zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki odsetek ustawowych za okres, który nie został objęty pozwem w sprawie (...)

Sąd ustalił, że wysokość odsetek ustawowych od kwoty 260.000 zł za okres od 31 sierpnia 2004 r. do 8 grudnia 2009 r. wynosi 166.188 zł i jest zgodna z żądaniem pozwu. Wysokości roszczenia o zapłatę odsetek pozwany zresztą nie kwestionował.

Mając powyższe na względzie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.p.c. Sąd w p. 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki 166.188 zł.

O odsetkach ustawowych od zasądzzonego roszczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.p.c. w zw. 455 k.c. i art. 482 § 1 k.c. W myśl art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Roszczenie o zapłatę odsetek dochodzonych niniejszym pozwem było w chwili wytoczenia powództwa wymagalne w świetle art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. jako że wymagalne było roszczenie główne. Termin wymagalności roszczenia określony został ustawowo (art. 481 § 1 k.c.). Dlatego też pozwany mógł domagać się zasądzenia odsetek od zasądzzonego w p. 1 roszczenia od dnia wniesienia pozwu tj. od 3 lutego 2014 r.

Nadmienić również należy, że dochodzone przez powódkę roszczenie uległo przedawnieniu. Odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia uznawane są przez przeważającą część przedstawicieli doktryny za świadczenie okresowe (tak W. Popiołek, Kodeks cywilny. Komentarz. Pod red. K. Pietrzykowskiego, Tom 2, Wyd. 6, Warszawa 2011 oraz K. Zagrobelny, Kodeks cywilny. Komentarz. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Wyd. 6, Warszawa 2014). Pogląd taki wyraża również Sąd Okręgowy. W świetle brzmienia art. 118 k.c. ulega ono zatem trzyletniemu okresowi przedawnienia. W chwili wniesienia pozwu roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych, obejmujące okres od 31 sierpnia 2008 r. do 8 grudnia 2009 r. było w całości przedawnione. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (...). Wskutek przedawnienia roszczenie powódki stało się roszczeniem naturalnym, zachowało swój byt, jednak pozwany mógłby odmówić jego spełnienia podnosząc zarzut przedawnienia. Z treści art. 117 § 2 k.c. jasno wynika, że prawo do uchylenia się do spełnienia świadczenia na skutek przedawnienia uwzględniane jest przez organ orzekający o obowiązku spełnienia świadczenia tylko na wyraźne żądanie dłużnika. Pozwana zarzutu takiego w toku postępowania nie podniosła, a zatem nie uchyliła się skutecznie od obowiązku spełnienia świadczenia na rzecz powódki.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą proces. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 8.309 zł, od której ponoszenia powódka została zwolniona oraz koszty zastępstwa procesowego powódki w wysokości 3.600 zł, ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Hanna Ratajczak